

PROLOOG

Er was eens een eiland waar alleen maar slechteriken woonden. Schurken die jaren en jaren geleden massaal verbannen waren uit het Verenigd Koninkrijk Auradon naar dit oord, dat de naam Dwaaleiland droeg. Onder een koepel die elke vorm van magie en tovenarij onmogelijk maakte, sleten deze sinistere, schurkachtige slechteriken hun dagen.

Voor altijd en eeuwig, zoals koning Beest bevolen had.

Altijd en eeuwig is best heel lang, zo blijkt. Langer dan de toverslaap van een mooie prinses. En zelfs langer dan de eindeloze haarwaterval van een meisje in een toren. Langer dan een week duurt als je tot kikker omgetoverd bent, en zeker heel veel langer dan het wachten op die prins op dat witte paard die eindelijk je voet eens in dat glazen muiltje steekt.

Ja. Altijd en eeuwig duurt echt heel, heel erg lang.

Al tien jaar, inmiddels. Tien lange jaren waarin de legendarische slechteriken niet van hun rondrijvende rots, hun gevangenis, af waren geweest.

Nou ja, zó lang is tien jaar nu ook weer niet, zul je misschien denken. Maar voor deze tovenaars en heksen, grootvizieren en magiërs, boze koninginnen en kwade feeën was een leven zonder magie erger dan een doodvonnis. (En sommigen van deze slechteriken waren opnieuw tot leven gebracht, om ze vervolgens naar dit eiland te verbannen, dus zij konden het weten.)

Zonder hun indrukwekkende vermogens om te domineren en te hypnotiseren, te terroriseren en te treiteren, te vermommen, te liegen en te bedriegen en zonder het te kunnen laten donderen en bliksemen als het hun uitkwam, waren ze veroordeeld tot een armoedig leven. Ze verdienden hun armzalige kostje door slobber te verkopen en te eten. De enigen die ze nog de stuipen op het lijf konden jagen was het voetvolk en er zat niets anders op dan van elkaar te stelen. De appelvergiftigers, onderwaterstemmendieven, tirannen en chagrijnige spiegeligenaars zaten hier al zo lang dat ze zich nauwelijks nog konden herinneren dat ze ooit groot en machtig waren geweest.

Op Dwaaleiland waren ze verre van machtig. Hier waren ze gewoon gepeupel. Niets bijzonders.

Saai.

Daarom werd de aankondiging van het zesde verjaardagsfeestje van een prinses met gejuich en gejubel ontvangen. Het zou magisch gaaf worden. Alhoewel het woord 'magisch' op dit magieloze eiland met een korreltje zout moest worden genomen.

Hoe dan ook: er kwam een feest.

Een feest dat qua omvang en belang op Dwaaleiland nog nooit vertoond was. Nog jarenlang zou er nagepraat worden over dit grootse feest der feesten, over hoe de weggrottende gebouwen van de krakkemikkige bazaar midden op het eiland zouden dienen als spookachtig spectaculair toneel, inclusief lantaarns en flakkerende kaarsen.

Weken van tevoren had een zwerm aasgieren op ieder adres op het eiland een uitnodiging afgeleverd, om zelfs het groezeligste straatschoffie de mogelijkheid te bieden van deze buitengewoon betoverende gebeurtenis deel uit te maken.

Elk straatschoffie, met uitzondering van één kwaadaardige boze fee.

Niemand zal ooit weten of haar uitnodiging per ongeluk is weggewaaid, of dat die ten prooi was gevallen aan de aasgieren,

of dat er helemaal nooit een uitnodiging naar haar was verstuurd, zoals men over het algemeen vermoedde. (Oeps!)

Maar de reden waarom de uitnodiging niet aankwam, doet er niet toe. Hij kwam niet. En dus stond, op een balkon hoog boven het feestgedruis in de bazaar, de zesjarige Mal met haar lippen stijf op elkaar en haar vingers spelend met haar paarse lokken naar het spektakel te kijken. Of naar wat ze ervan kon zien, in ieder geval.

Daar zat de kleine prinses, de mooiste van het (ei)land, op haar gammele troon, met haar haren zo blauw als de zee, haar ogen zo donker als de nacht en haar lippen zo rood als bloed. Haar lange haren waren prachtig ingevlochten, en haar sprankelende lach schalde door de bazaar bij het zien van de schouwspelen die ter ere van haar verjaardag werden opgevoerd. Zelfs de hooghartige mevrouw Tremaine (dat mens dat haar lelijke dochters aan de knappe prins probeerde te slijten) begon spontaan te glunderen als ze Evie hoorde lachen. Shere Khan, de gevaarlijke tijger, begon luid te snorren en Kapitein Haak deinsde er niet voor terug om zijn hoofd tussen de opengesperde kaken van de krokodil te duwen, alleen maar om de prinses haar mooie lach te laten lachen.

De prinses leek zelfs de grootste schurk aan het lachen te kunnen krijgen.

Maar wat Mal betrof, viel er niets te lachen. De enorme verjaardagstaart van knalrode, zure appels met glimmende wormen kon ze zowat ruiken, en zelfs hierboven hoorde ze papegaai Iago iedere keer maar weer krijsen over pratende, tot de nok toe met schatten gevulde grotten, totdat zelfs de feestvierders er zo flauw van waren dat ze hem bijna zijn gevederde nek omdraaiden.

Met een diepe zucht van jaloezie keek Mal toe hoe de kinderen hun zakken met twijfelachtige cadeaus openmaakten. Uit de ene zak kwamen glibberige alen à la Gruwel en Griezel, uit de andere kleine gevlekte, kakelende hyena's die net zo tekeer-

gingen als Shenzi, Banzai en Ed, en weer iemand anders trof een nest schattige zwarte katjes aan, afstammelingen van Lucifer. Alle slechte kindertjes kraaiden het uit van plezier.

Terwijl het feest in de bazaar steeds luidruchtiger en feestelijker werd, werd Mal steeds chagrijniger. Ze zweerde ter plekke dat ze op een dag het gepeupel beneden eens zou laten zien wat het betekende om écht slecht te zijn. Ze zou hebberiger worden dan Moeder Gothel, egoïstischer dan de stiefzusters van Assepoester, sluwder dan Jafar, en leugenachtiger dan Ursula.

Iedereen zou weten dat zij precies zo was als haar...

‘Moeder!’ riep ze uit toen ze de onheilspellende schaduw van twee hoorns op het balkon zag verschijnen en haar moeder tevoorschijn kwam, met haar paarse mantel zachtjes wapperend in de wind.

De stem van haar moeder klonk diep, melodieus en een tikje dreigend. ‘Wat gebeurt daar allemaal?’ vroeg ze, terwijl de kinderen beneden allemaal grinnikten om een zeer ongepast poppenspel, dat werd uitgevoerd door de enge voodoodokter Dr. Facilier.

‘Dat is een verjaardagsfeest,’ antwoordde Mal. ‘En ik ben niet uitgenodigd.’

‘O nee?’ vroeg haar moeder, terwijl ze over Mals schouder naar de menigte beneden keek. Daar zat de blauwharige prinses op een door motten aangevreten kussen te giechelen om de harige, maar knappe zonen van Gaston, de tweeling Gaston Junior en Gaston de Derde, die indruk op haar probeerden te maken door met hun grote laarzen op elkaars gezicht te balanceren. Aan haar gelach te horen, slaagden ze daar nog in ook.

‘Feesten zijn voor het plebs,’ zei haar moeder spottend.

Mal wist dat haar moeder een hekel had aan feesten. Sterker nog: ze had bijna net zo’n hekel aan feesten als aan koningen en koninginnen die smolten bij het zien van hun schattige babytjes, of aan mollige feetjes in fleurige jurkjes, of aan irritante verwende prinsesjes op nog irritantere witte paarden.

‘Desalniettemin zullen de koningin en haar afschuwelijke spruit het snel genoeg berouwen dat ze dit achterbakse geintje met jou hebben uitgehaald,’ verkondigde haar moeder.

Haar moeder was namelijk niemand minder dan Malafide, de machtigste boze fee van de hele wereld, en de slechtste slechterik van het hele land.

Tenminste, dat was ze vroeger.

Heel lang geleden had haar slechte moeder een vloek uitgesproken over een prinses.

Heel lang geleden had haar slechte moeder een prins vernerd.

Heel lang geleden had haar slechte moeder een heel koninkrijk laten inslapen.

Heel lang geleden had haar slechte moeder alle duistere, kwade machten onder haar controle.

En er was niets wat Mal liever wilde dan net zo worden als haar moeder.

Malafide liep naar de rand van het balkon, dat uitzicht bood over het hele eiland, en verder nog, naar waar de lichtjes in Auration fonkelden. Ze maakte zich zo groot mogelijk. Prompt begon het te donderen en te bliksemen, en kwam de regen opeens met bakken uit de hemel – een gelukkig toeval, want toveren was immers niet mogelijk op het eiland.

Alle feestvierende bewoners keken verstijfd van angst op naar hun leidster, die vol toorn op hen neerkeek.


‘Dit feest is voorbij!’ verkondigde Mals moeder. ‘En nu afgelopen, wegwezen, rennen! Stelletje irritante luizen dat jullie zijn. En jij! Koningin, en je blauwharige dochter! Vanaf dit moment bestaan jullie niet meer voor de bewoners van dit eiland! Jullie zijn niets, niemand en nergens meer! Laat jullie nooit meer ergens zien, want anders zwaait er wat!’

Zo snel als het feest op gang was gekomen, zo snel was het ook weer voorbij. De groep vloog uiteen onder het toeziend oog van Malafide en haar angstwekkende trawanten, twee beren

van bodyguards met vliegenierspetten op. Mal zag nog net hoe de doodsbanke prinses met de blauwe haren en haar even ban-ge moeder nog één keer angstig opkeken naar het balkon.

Mals ogen schitterden triomfantelijk. Het deed haar stenen hart goed dat haar verdriet had geleid tot deze uiting van fenomenale slechtheid.

TIEN *VRESELIJKE* JAREN LATER



'Spiegeltje, spiegeltje aan de wand,
wie is de mooiste van het land?'

Boze koningin, *Sneeuwitje*



DIT IS HET VERHAAL OVER EEN BOZE FEE

Dit moet een droom zijn, dacht Mal bij zichzelf. Dit kan toch niet echt zijn? Ze zat aan de rand van een prachtig meer, op de stenen vloer van een oeroude ruïne een heerlijk sappige aardbei te eten. Het meer lag midden in een groen, geurend bos, en het water van het meer kabbelde rustig over haar tenen. Het rook er fris en fruitig, en het kwam haar helemaal niet bekend voor.

‘Waar ben ik?’ vroeg ze hardop, terwijl ze een dikke druif uit de picknickmand haalde die naast haar stond.

‘Je bent al dagen in Auradon. Dit is het Tovermeer,’ antwoordde de jongen die naast haar zat.

Ze had pas door dat er iemand naast haar zat toen hij zijn mond opendeed, maar nu ze het wist, wilde ze dat het niet zo was. Die jongen was nog het ergste van dit alles, wat dat dan ook mocht zijn. Hij was lang en had warrig honingbruin haar en hij was te knap om waar te zijn, met een glimlach die het hardste hart deed smelten en alle meisjes deed zwijmen.

Gelukkig was Mal niet zoals alle andere meisjes. Ze begon zelfs een beetje in paniek te raken toen ze het gevoel kreeg dat ze hier gevangenzat. In Auradon, nog wel. En wat als dit helemaal geen droom...

‘Wie ben jij?’ vroeg ze gebiedend. ‘Een prins, of zo?’ Ze keek steeds naar het gouden embleempje op zijn lichtblauwe shirt.

‘Je weet wie ik ben,’ antwoordde de jongen. ‘Ik ben je vriend.’

Mal was meteen gerustgesteld. ‘Dan is dit dus inderdaad een droom,’ merkte ze met een sluwe glimlach op. ‘Ik heb namelijk geen vrienden.’

Zijn gezicht betrok, maar voordat hij iets terug kon zeggen, werd de rust op deze prachtige plek verstoord door een schallende stem. De lucht begon meteen te betrekken, en het water van het meer beukte plotseling met hoge golven tegen de rotsen.

‘SUKKELS! STOMKOPPEN! IDIOTEN!’ raasde de stem.

Mal schrok wakker.

Haar moeder stond weer op het balkon te tieren naar haar onderdanen. Malafide heerste over Dwaaleiland zoals ze altijd over alles en iedereen had geheerst, namelijk door angst en haat te zaaien en door er een flinke dosis handlangers op na te houden. Natuurlijk was Mal gewend aan dat geschreeuw van haar moeder, maar ze vond het toch altijd een behoorlijk vervelende manier om wakker te worden. Met het hart nog bonzend in haar keel van die vreselijke nachtmerrie, schopte Mal haar paarse satijnen lakens van zich af.

Waarom had ze nou in vredesnaam over Auradon gedroomd?

Welke duistere krachten hadden haar in haar slaap met zo’n knappe jongen laten praten?

Huiverend schudde Mal haar hoofd en ze knipperde even flink met haar ogen om het afschuwelijke beeld kwijt te raken van de knappe jongeman met de mooie lach en de kuiltjes in zijn wangen. Ze putte troost uit het gekerm van Malafides onderdanen, die buiten om genade smeekten. Ze keek haar kamer rond. Gelukkig zag alles er nog precies zo uit als vóór de nachtmerrie, inclusief haar enorme piepende en krakende bed met op iedere stijl een waterspuwer en een doorgezakte fluwelen hemel die op haar matras dreigde te vallen. In Mals kamer was het net zo bedompt en bedrukt als buiten.

De stem van haar moeder bulderde via het balkon naar bin-

nen, totdat zelfs de vloer van haar slaapkamer ervan trilde. De schuiflades van haar gammele lila kast barstten spontaan uit hun voegen en spuwden de inhoud dwars door de kamer.

Lang geleden had Mal besloten dat het thema van haar kamer 'paars' moest worden, en van dat idee was ze nog geen seconde afgeweken. Elke paarse kleurschakering was in haar kamer aanwezig. Paars was tenslotte de kleur van toverij en magie, het was donker en naargeestig en het sprak haar meer aan dan het afgezaagde zwart, dat altijd met haar slechte soort in verband werd gebracht. Wat Mal betrof was paars het nieuwe zwart.

Mal liep naar het raam, langs een krakkemikkige commode waarop haar onlangs gejatte snuisterijen lagen te pronken. Er lagen kristallen hebbedingetjes, glanzende sjaaltjes met lange franjes, een paar handschoenen die niet bij elkaar pasten en een hele verzameling lege parfumsflesjes. Mal schoof de zware gordijnen opzij en keek naar buiten, naar het eiland in al zijn sombere glorie.

Oost, west, thuis slechtst.

Dwaaleiland was niet bijzonder groot. Volgens sommigen maar een stipje in de zee, volgens anderen slechts een smet op het landschap. Het was er meer bruin dan groen, de stad leek meer op een krottenwijk, waarin de woonruimtes zo krakemikkig op elkaar gestapeld waren dat ze ieder moment dreigden om te vallen.

Mal stond op deze gribus neer te staren vanuit het hoogste gebouw in de stad: een paleis dat vroeger groots was en de omgeving domineerde met zijn machtige torens. Tegenwoordig bladderde de verf van de muren en schudde het op zijn grondvesten, en stond de benedenverdieping vooral bekend als het Koopjespaleis, waar je voor de helft van de prijs nauwelijks gebruikte tovenaarsmantels en heksenhoeden kon kopen.

Verder was het paleis dus het onderkomen van een paar best wel heel boze feeën.

Mal trok het paarse bikerjack aan dat ze zelf kunstig in elkaar had geflanst. De ene mouw was vooral roze en de andere vooral groen. Daarna volgde haar gescheurde jeans in het paars van gedroogde pruimen, en haar afgetrapte kistjes. In de spiegel keek ze niet, maar als ze dat wel had gedaan, had ze oog in oog gestaan met een mooi meisje met een bijna doorzichtige, blanke huid en priemende groene ogen. Veel mensen merkten op dat ze precies op haar moeder leek. Totdat ze zich realiseerden tegen wie ze het eigenlijk hadden en gillend de andere kant op renden. Mal genoot van die angst die ze in mensen losmaakte.

Ze haalde haar vingers door haar lila lokken en pakte haar spullen bij elkaar: haar schetsblok en een paar verfbussen die ze, zoals elke dag, in haar tas stopte. Hoe moesten al die muren in de stad anders onder de graffiti komen? In een magische wereld zou dat geen probleem zijn, maar dat was nu eenmaal niet aan de orde.

Aangezien er in de keukenkastjes niets anders te vinden was dan potten vol met ogen op sterk water en andere schimmelende smerigheden – Malafide probeerde nog steeds zoals vroeger naarstig om toverdrankjes te brouwen en toverspreuken te verzinnen – besloot Mal te gaan ontbijten aan de overkant, bij de Slobber Shop.

Er stond niet veel op het menu. Duivelszwarte koffie; latte van zure melk; aangebrande havermoutpap met melige appel of beurse banaan, en een variatie aan oudbakken droge of natte ontbijtgranen. Het eten, of liever: de restjes, kwamen uit Aurdon. Alles wat te min was voor de snobs daar werd naar het eiland gestuurd. Dwaaleiland? Dumpeiland, bedoelden ze. Niet dat men er op Dwaaleiland wakker van lag, hoor. Al dat gezonde verse eten en al dat lekkers, daar werden mensen maar soft van. Mal en alle andere verbannen slechteriken bleven liever bikkelhard, zowel vanbinnen als vanbuiten.

‘Wat moet je?’ vroeg de knorrige kobold achter de toonbank. Vroeger waren deze misbaksels voetsoldaten geweest in het

duistere leger van haar moeder, die de opdracht hadden de verborgen prinses te vinden. Maar nu was het hun taak om de allerbitterste, zwartste koffie te zetten en hadden ze niets beters te doen dan geintjes uithalen met de klanten. Zo schreven ze steevast alle namen van de klanten verkeerd op de mokken (niet dat de klanten daar iets van merkten, want er was nauwelijks iemand die de taal van de kobolden machtig was.) De kobolden waren er vast van overtuigd dat hun verbanning naar Dwaaleiland de schuld was van Malafide en ze maakten er geen geheim van dat ze bij koning Beest de deur platliepen om om amnestie te vragen. Om te bewijzen dat ze zo kwaad niet waren, verwezen ze naar hun verre familiebanden met de dwergen.

‘Wat ik altijd neem, en snel een beetje,’ zei Mal, met haar vingers trommelend op de toonbank.

‘Zure melk erin?’

‘Nee, ik hoef geen karnemelk. Ik wil de zwartste, sterkste koffie die je hebt! We zitten hier toch niet in Auradon, of wel?’

Het leek haast wel of dat schepsel haar droom had gezien. Ze werd al onpasselijk bij het idee.

Het stuk onderkruipsel wiebelde met zijn wrat en zette kreunend en grommend een beker met modderige inhoud voor haar neer. Ze griste de beker van de toonbank en rende zonder te betalen de deur uit.

‘ROTKIND! DE VOLGENDE KEER STOP IK JÓÚ IN DE KOFFIEMOLEN!’ krijste de kobold.

‘Zie eerst maar dat je me te pakken krijgt,’ riep ze met een gemene lach terug.

Die kobolden leerden het ook nooit. Prinses Aurora hadden ze ook nooit gevonden, omdat ze achttien jaar lang naar een baby hadden lopen zoeken. Geen wonder dat Malafide altijd zo gefrustreerd was omdat ze nergens fatsoenlijke hulpjes kon vinden.

Mal vervolgde haar weg door de stad totdat ze bij een poster kwam waarop een grijnzende koning Beest verkondigde: WEES

GOED! DAT DOET JE GOED! Mal ging bijna over haar nek bij het zien van die tekst, die grijns, en die sullige gouden kroon op het hoofd van de koning. Toch was ze bang dat al die propaganda ongemerkt indruk op haar had gemaakt. Waarom zou ze van nacht anders gedroomd hebben dat ze in het Tovermeer zat te poedelen met een of andere verwaande prins? Ze rilde bij de gedachte en nam snel een slok hete, sterke koffie. Hij smaakte naar modder. Helemaal goed.

Mal vond het haar taak om iets aan dat afzichtelijke ding aan de muur te doen, dus haalde ze haar verfbussen tevoorschijn en spoot ze snel een baard en een snorretje op het gezicht van de koning, én ze kraste de belachelijke aanbeveling dat men goed moest wezen weg. Het was een hypocriete mededeling, aangezien koning Beest degene was geweest die hen op het eiland had opgesloten. Zij kon zelf ook best een aantal mededelingen verzinnen, en die gingen allemaal over wraak.

Dit was tenslotte Dwaaleiland, waar het slechte welig tierde en waar koning Beest met zijn zoetsappige posters niets te zoeken had. Waarom zou je op het rechte pad blijven als het slingerpad veel meer mogelijkheden bood?

Naast de poster schetste ze de vorm van een hoofd met hoorns en een wapperende cape. Boven het hoofd van Malafide schreef ze de tekst HET KWAAD REGEERT! in koboldsnotgroen.

Niet slecht. Helemaal niet slecht. Al met al een stuk beter.